

A tengeri-fosztók.

Pöng a tűz, messze sűt a vidékre,
 Pirosan száll fűtje fel a nagy égbe;
 Körülállja egynehány, fa,
 Töranyúlja rémes arca,
 S körülülte a nemzedék
 Szép leánya, szép leánya.

Szaporán, hé, nagy a rakás: morogni!
 Nem is illő közebe a susogni;
 Hé elvörös pirosat lel,
 Lakodalmas hely az övvel
 — Segyetek rá! hadd lobogjon:
 Te gyerek, gondoldj a tűzzel. —

Dalos Pöng szép leány volt, de ánya,
 Liatal még a merés munkára,
 Sanyaru volt ahol szokni,
 Napon égni, pirosodni,
 — Hüvös éj lesz! — Deli katonák fogan a föld
 Derekaik hajladolni.

Deli karú derekában a sállo,
 Puka bőren nem tevé kart a sállo:
 Mint a búza, piros, teljes
 Kerek arca, — maga mellyes,
 — Jön a hold is fel az égbe —
 Az égén lány ugyan helyes.

de.
Tuba Ferko juhat örte a tájon,
Tuba meselyt legel a roz lapályon;
Maga olly búst.... mi nem öri?
Furulyája mindegy si'-re,
—Aha! rókát hajt a Bodre—
Dalos ~~leányok~~ nagy kíséri.

Dalos Erzi — a mezőre kiment ő,
Aratókkal puha fűvön pihent ő;
Mikor álom érsz rédjök,
Odahagyta kis tanyájök,
—Töri a vadkan az irtást! —
Ne segyétek, ti leányok.

Szederinda gyötes ruhájás skatarkija,
Tövis, talkó piros vérei falarkija;
Hova jár, mint kőra lélek,
Ha alusznak ^{más} & csekkédek?...
—Soha, mennyi villag hull ma!
Ti leányok ne segyétek.

Tuba Ferko a legelőt megúrta,
Tovahajtott, furulyájás se' fűtte;
Dalos Erzi ~~ne~~ neu kíséri,
Maga halvány, dala si'-re,
—Nagy a harmat, esik egyre —
Csak az isten urja mér' se'.

Somorin jár, telolyog a mezőben,
Nem is állt jól semmi dolvg kezében;
Eje könnyű, napja bágyadt,
Kise söhajt, csak egy vágyat:
—^{Égde} Subogjon az a munka! —
Te, halál, vess puha ágycat.

Arany

SZENT ISTVÁN AKADEMIÁJA

~~~~~ Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. sz. ~~~~~

Méltóságos

Dr. Szinyey Ferenc úrnak,
a Szent István Akadémia r. tagja

Budapest

II., Lánchíd-utca 2.

MTAK 22/1957

K. 527/a 1.